

จรัม

ลาก่อนความโสด
แฟนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว
我的城池

1

君约 จวินเยว่
เขียน

หลงดาว
แปล

115014 ดิจิทัลบุ๊คส์

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน วันนี้สำนักพิมพ์อรุณมีเรื่องราวใหม่
มานำเสนอทุกท่านอีกแล้วค่ะ กับเรื่อง *ลาก่อนความโสด แฟนเก่า
คนโปรดกลับมาแล้ว* เป็นเรื่องราวความรักระหว่างเด็กหนุ่มกับเด็กสาว
ช่วงมัธยมปลาย รับรองว่าอ่านแล้วฟินจนจิกหมอนขาดแน่นอนค่ะ

‘เจียงสุย’ เด็กสาวมัธยมปลายปีสอง ต้องอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน
กับ ‘โจวฉือ’ เด็กหนุ่มที่มีนิสัยเย็บขริมและมีศักดิ์เป็น ‘น้ำชาย’ ของเธอ
ทั้งคู่ไปไหนมาไหนด้วยกันบ่อยขึ้น ทำให้มีข่าวลือว่าเขากับเธอดูเหมือน
จะไม่ใช่แค่ ‘ญาติธรรมดา’ เธอจึงตัดสินใจรักษาระยะห่างกับเขา แต่
เมื่อเขาเริ่มห่างเหิน เธอกลับกระวนกระวายซะเอง!

มาลุ้นและเอาใจช่วยนางเอกของเรากันดีกว่าค่ะ ว่าเธอจะอย่างไร
ต่อไป จะสารภาพรักหรือจะปล่อยให้ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาคาชาคั้ง
แบบนี้

นิยายเรื่องนี้มี 2 เล่มจบ รับรองว่าสนุกและฟินจนหยุดอ่านไม่ได้
เลยค่ะ

อรุณ

น้าชายคนเล็ก

เช้าวันใหม่ เจียงสูยตื่นเพราะเสียงนาฬิกาปลุก เสียงดังวุ่นวาย จนไก่อบินสุนัขกระโดด¹ จากห้องข้าง ๆ บอกให้รู้ว่าตอนนี้หนู่มน้อยย โจวอิงจื่อตื่นแล้ว เจียงสูยล้างหน้าแปรงฟันเสร็จก็หิ้วกระเป๋านักเรียน ลงมาชั้นล่าง

โจ้วข้าวฟ่างร้อน ๆ และซาลาเปาทอดน้ำที่เพิ่งยกลงจากเตาวางอยู่บนโต๊ะอาหาร

“อาสูยไม่ต้องรีบ กินอีกหน่อยเถอะ” ป้าเถาเตือนเธอ

ป้าเถาเป็นแม่บ้านวัยห้าสิบ ทำงานที่บ้านหลังนี้มานานหลายปี ทุกคนล้วนเคารพเธอ

เจียงสูยพยักหน้าตอบรับ ทว่ากลับยิ่งเคี้ยวเร็วขึ้น เธอกินซาลาเปาทอดน้ำไปสามชิ้นในเวลาไม่กี่นาที

ป้าเถายืนตะโกนจากเชิงบันไดขึ้นไปชั้นบน “จื่อจื่อ เลี้ยวจื่อจื่อ”

“ยังอยู่ครับ!” เด็กชายร้องตอบ

ไม่กี่นาทีต่อมาโจวอิงจื่อก็กระโดดเหมือนลิงลงมาจากชั้นบน เขาสวมเสื้อสเวตเตอร์สีแดงตัวใหญ่ ผมเผ้ายุ่งเหยิง กระเป๋านักเรียน

¹ หมายถึง เหตุการณ์วุ่นวาย

ลาก่อนความโสด แพนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

กระเด็นไปมาบนหลังตามจังหวะการวิ่ง เมื่อเห็นเจียงสูยเขาก็เดินโยกศีรษะเข้ามาหาเธอพร้อมฉีกยิ้มกว้างจนตาเป็นสระอู “วันนี้พี่สวยที่สุด ผิวขาวราวไข่มุก ผมนุ่มลื่นเงาสวย...นี่! เวลาที่นั่งนะ เหมือนกับหงส์ขาวแสนสวยและสูงส่ง เหมือนกับหิมะสีขาวที่สะท้อนแสงแดดยามเช้า...”

“จื่อจื่อ เสียบไปเลยนะ”

โจวอิงจื่อบิดตัวไปมาด้วยความผิดหวัง “พี่...ให้ผมยืมเงินหน่อยนะ ผมไม่มีกินจนจะขายกางเกงที่ใส่อยู่แล้ว!”

เดือนที่แล้วเขามีเรื่องที่โรงเรียน คุณครูเลย์โทรแจ้งผู้ปกครองปกติแล้วแม่เป็นคนใจดีมากๆ ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นว่าแม่อารมณ์ไม่ดีขนาดนี้ พอวางสายจากคุณครูก็ด่าขานมรายเดือนทันทีทำให้ช่วงนี้เขาอยู่ในสภาวะยากจนขั้นแค้นสุดๆ จากเคยใช้ชีวิตหรูหราอย่างคุณชายกลายเป็นยากจนที่น่าสงสาร คนเดียวที่จะช่วยเขาได้ในตอนนี้ก็คือพี่สาวไม่ค่อยได้เรื่องคนนี้

เจียงสูยถามว่าเขาต้องการเอาเงินไปทำอะไร โจวอิงจื่อตอบกลับอย่างไม่ทันคิด “ซื้อเอกสารการเรียนนิดหน่อย ช่วงนี้ใกล้สอบแล้วผมวางแผนจะตั้งใจอ่านหนังสือสอบ จะได้เอาที่หนึ่งมาให้พี่ภูมิใจ”

“พอได้เลย พี่เองก็อยากจะซื้อหนังสือเหมือนกัน” เจียงสูยตักโจ๊กคำสุดท้ายเข้าปาก วางมือบนศีรษะเขาเหมือนกำลังลูบหัวสุนัข “หลังเลิกเรียนมาหาพี่ที่ติ๊กมัธยมปลาย ที่เดิมนะ” เธอบอกน้องชาย

เจียงสูยถือกระเป๋านักเรียนและเดินออกจากบ้านไป

“...”

โจวอิงจื่อชะงัก ก่อนตบปากตัวเองที่พูดไม่คิด

ตอนเจียงสูยออกมานอกบ้าน รอบด้านเต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่าน เป็นช่วงเวลาเพื่อนบ้านกำลังออกเดินทางไปทำงานและไปโรงเรียน

บ้านของเธอตั้งอยู่ที่ซอยเก่าในเขตเมือง ท่าเลดี แม่เป็นบ้านเก่าที่รูปทรง
ล้ำสมัย แต่ราคาบ้านยังสูงอยู่

ปากซอยคือถนนใหญ่ และห่างออกไปหน่อยก็เป็นย่านธุรกิจ

รถสีดำคันหนึ่งขับมาจอดที่ปากซอย เมื่อประตูด้านหลังเปิดออก
หญิงวัยกลางคนสวมเสื้อคลุมกันหนาวตัวยาวก้าวลงมาจากรถ ใบหน้า
แต่งแต้มอย่างงดงาม เธอยิ้มทักทาย “อาสูยคนสวย”

เธอคือโจวมัน แม่เลี้ยงของเจียงสูย

เจียงสูยวิ่งเข้าไปหาเธอด้วยความประหลาดใจ “น้ำใจ ไม่ใช่ว่า
จะกลับมาสั่งดาห์หน้าเธอคะ”

“น้ำเปลี่ยนกำหนดการเดินทางนะ เปลี่ยนเป็นบินตอนเที่ยง
เลยแวะมาหาพ่อของหนูหน่อย”

เจียงฟาง พ่อของเจียงสูยเป็นศาสตราจารย์ภาควิชาปรัชญาของ
มหาวิทยาลัย เขาทำงานวิจัยด้านปรัชญาจีน ปีนี้ต้องไปเป็นอาจารย์
รับเชิญที่ญี่ปุ่น

เจียงฟางและโจวมันเป็นคู่รักที่ชวนพิศวง คนหนึ่งเป็นนักวิชาการ
ที่สุภาพอ่อนโยน อีกคนหนึ่งเป็นนักธุรกิจหญิงสุดแกร่ง ทำอะไรรวดเร็ว
เฉียบขาด ว่ากันว่าพวกเขาพบกันบนเครื่องบิน ทั้งสองคนมีนิสัยแตกต่างกัน
กันมาก แต่สิ่งเดียวที่เหมือนกันคือ พวกเขามีทัศนคติการเลี้ยงลูก
ที่คล้ายกัน ก่อนข้างจะปล่อยให้ลูกๆ ได้ใช้ชีวิตของตัวเอง ขอแค่คุณครู
ไม่มาฟ้องอะไร พวกเขา ก็จะปล่อยให้เด็กๆ ใช้ชีวิตอย่างอิสระ

หลังแต่งงาน สองสามีภรรยาย้ายไปอาศัยในเขตเมืองใหม่ บ้านเก่า
หลังที่เจียงสูยและโจวอิงจืออาศัยอยู่ตอนนี้เป็นมรดกตกทอดจากแม่
ของโจวมัน โจวอิงจืออยู่ที่นั่นมาตั้งแต่เล็ก เจียงสูยย้ายเข้ามาที่หลัง
ป่าเถาคอยดูแลเด็กทั้งสองคน สมาชิกในครอบครัวนี้มีเวลาอยู่พร้อมหน้า
พร้อมตากันน้อยมาก แต่พวกเขาอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขได้สี่ปีแล้ว

ลาก่อนความโสด แพนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

ขณะที่พวกเขากำลังคุยกันก็มีสองคนลงมาจากรถ

คนที่ยืนด้านหน้าคือเสี่ยวจ้าว เป็นผู้ช่วยของโจวมาน

ระหว่างที่เสี่ยวจ้าวกำลังเปิดกระเป๋าไปรงทำยรถ สายตาของเจียงสูย ก็สะดุดที่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง รูปร่างสูงโปร่ง ยืนโงนเงนเหมือนกับเพิ่งตื่นนอนอยู่ตรงนั้น ดูไร้วิญญาณ

เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นตัวบางสีดำ ท่อนล่างเป็นกางเกงวอร์ม ขาจัมป์สีเข้าชุด ไม่รู้ว่าขาของเขายาวเกินไปหรือเปล่าถึงทำให้ขากางงอ ดูสั้นไปคืบหนึ่ง ยิ่งกว่านั้น ตอนนี้เป็นช่วงฤดูใบไม้ร่วงที่อากาศหนาวเย็น เขากลับสวมรองเท้าแตะแบบตอนฤดูร้อน

เขาแต่งตัวสบาย ๆ ไม่เหมือนคนที่เดินทางไกล แต่เหมือนเพิ่งออกมาจากห้องน้ำมากกว่า

เด็กหนุ่มคนนั้นยืนอยู่ข้างรถ เจียงสูยเห็นรอยสักที่ข้อเท้าซ้ายของเขา แต่ไม่ชัดเพราะเขาอยู่ไกลเกินไป เพียงเห็นราง ๆ ว่าเป็นตัวอักษร ‘LI...’

ทันใดนั้นเท้าข้างนั้นก็ขยับ

เขาสะพายกระเป๋าหนักเรียนแล้วเดินไปที่กระเป๋าไปรงทำยรถ ยกจักรยานเสือภูเขาแบบพับได้คันเก่าลงมา

“เขาเป็นน้ำชายคนเล็กของจื่อจื่อ ตอนบ่ายเสี่ยวจ้าวจะพาเขาไปสมัครเรียน น่าคุยกับเหล่าซุนเรียบร้อยแล้ว” โจวมานบอกเธอ

เป็นไปตามที่เจียงสูยคาดไว้ เธอจำได้ว่าโจวมานเคยพูดถึงเรื่องนี้มาก่อน

เจียงสูยยังจ้องมองเขา อีกฝ่ายหันมาเพราะรู้สึกว่ามีคนจ้อง เขาเลิกคิ้วสีเข้ม สีหน้าไร้อารมณ์

โจวมานไม่ได้แนะนำคนทั้งสองให้รู้จักกัน เพียงพูดว่า “เสี่ยวจ้าว เธอพาเขาเข้าไปก่อน ในบ้านมีคนอยู่”

“คะ” เสี่ยวจ้าวตอบรับ

เด็กหนุ่มคนนั้นเดินตามเสี่ยวจ้าวเข้าไปในบ้าน

“ดูออกแล้วหรือ” โจวมานถาม

เจียงสูยสายหน้า

“ไม่ยากพูดหรือ ได้” โจวมานยิ้มอย่างรู้ทัน “ถ้าหาก่อเรื่องอะไรที่โรงเรียน หนูช่วยจัดการให้ทีนะ อย่าให้เหล่าซุนของพวกหนูโทรมาฟ้องได้ เวลาฝากเหล่าซุนให้ดูแลที่ไรก็ดูแลดีเกินไปจนน่ารำคาญ ฟังเขาพูดแต่ละที น้าอยากจะไปเข้าห้องน้ำทุกครั้งเลย”

เจียงสูยหัวเราะ “จะให้หนูจัดการยังไงคะ”

“แล้วแต่หนูเลย” โจวมานไม่สนใจ และผลภักภาระนี้ให้เจียงสูยช่วยดูแล

วันจันทร์เวลาผ่านไปช้ามาก โดยเฉพาะคาบเรียนตอนเช้าทั้งสี่คาบ โชคดีที่ตอนพักกลางวันสามารถถึงหลับได้ ก่อนเข้าเรียนห้านาที หลินหลินที่เป็นเพื่อนร่วมโต๊ะปลูกเจียงสูย เจียงสูยตื่นมาเห็นเหล่าซุนซึ่งเป็นคุณครูประจำชั้นเดินนำเด็กหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาทางประตูหน้าของห้องเรียน มองผาดเดียวก็รู้ว่าเขาคือใคร

เขาสวมเสื้อสูดกันหนาวสีเทาทับเสื้อยืด สวมรองเท้าผ้าใบแทนรองเท้าแตะ และสะพายกระเป๋านักเรียนใบเก่าบนไหล่ซ้าย

เหล่าซุนยืนที่แท่นบรรยายหน้าห้อง เขาเกาะเบาะรถกระบะด้านกับแท่นบรรยายอย่างแรง “เงียบได้แล้ว เสียงดังโหวกเหวกโวยวายกันทั้งวัน ถ้าคึกคักขนาดนี้ ก็ทำข้อสอบกันคนละสองชุด”

ทั้งห้องเงียบสงบทันที ทว่าความสนใจของทุกคนไม่ได้อยู่ที่ตัวเหล่าซุน

สีหน้าของเหล่าซุนผ่อนคลายลง ทำให้ดูใจดีขึ้น “ครูมีเรื่องจะแจ้ง

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

เล็กน้อย ห้องเรามีนักเรียนย้ายมาใหม่หนึ่งคน จะมาเรียนกับพวกเรา ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป หวังว่าทุกคนจะสามัคคีปรองดอง ช่วยเหลือเกื้อกูล และก้าวไปข้างหน้าด้วยกัน”

บรรดานักเรียนเลือกที่จะมองข้ามท่าทางตอนยืนบนแท่นบรรยาย เรียกร้องให้นักเรียนสามัคคีกันของเหล่าซุน เด็กสาววัยนี้เมื่อมีเด็กหนุ่มรูปหล่อมาอยู่ตรงหน้าก็มักถูกดึงดูดได้ง่าย ส่วนเด็กผู้ชายเมื่อมีอะไรใหม่มาอยู่ตรงหน้าก็อดสงสัยไม่ได้ ทั้งเด็กหนุ่มเด็กสาวจึงจ้องนักเรียนใหม่ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

“มา เธอมาแนะนำตัวกับเพื่อนๆ บอกว่าชื่ออะไร ชอบวิชาอะไร มีงานอดิเรกอะไรบ้าง” เหล่าซุนกวักมือเรียกเด็กหนุ่มขึ้นมาบนแท่นบรรยายหน้าห้อง ขณะเหล่าซุนกำลังก้าวลงจากแท่นบรรยาย เด็กหนุ่มก็แนะนำตัวเสร็จเรียบร้อยแล้ว

“โจวฉือ ไม่งานอดิเรกอะไร” น้ำเสียงนั้นทุ้มต่ำนุ่มนวล เนิบช้า เล็กน้อย

เด็กหนุ่มรูปร่างสูงโปร่ง ค่อนข้างผอม เครื่องหน้าของเขาสะอาดตา มาก อาจเพราะตาเขาชั้นเดียว พอเช็ดคางขึ้นเล็กน้อยใบหน้าจึงดูเย็นชา เมื่อพูดเสร็จเขาก็ยิ้มบาง แต่แวบเดียวรอยยิ้มนั้นก็หายไป

พวกนักเรียนชายที่นั่งฟังอยู่ต่างทงดูใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มแบบนี้ไม่ได้ จึงกระซิบกระซาบกันเบาๆ “คิดว่าเท่มากมั้ง”

ด้านนักเรียนหญิงที่กล้าหน้าทอนกำลังวิจารณ์บุคลิกภายนอกของเขา “สูงมากเลย”

“ริมฝีปากเขาน่ามองจัง”

“หล่ออยู่นะ ว่าไหม” หลินหลินดึงแขนเสื้อของเจียงสุย “ไม่รู้ว่าย้ายมาจากไหน”

เจียงสุยหันไปตามแรงดึงของหลินหลิน ใจหนึ่งคิดว่าจะบอก

หลินหลินดีหรือไม่วันนี้คือน้ำชายคนเล็กของเธอ แต่เป็นน้ำชายแค่นั้นในนาม แม้ว่าไม่น่าเชื่อ แต่บนโลกนี้ก็เต็มไปด้วยเรื่องน่าประหลาดไม่ใช่เธอ

เหล่าซุนที่ถูกนักเรียนเพิกเฉยกล่าวขึ้น “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน โจวฉืออิ่งตรงนั้นไปก่อนนะ รอเปลี่ยนที่นั่งของห้องเรียนครั้งหน้าค่อยว่ากันใหม่” เขาชี้ไปยังที่นั่งแถวสุดท้ายริมหน้าต่าง

โจวฉืออิ่งกระป๋องนักเรียนเดินไปตรงนั้น

ขณะนั้นเอง นักเรียนชายรูปร่างเหมือนลิงผอมที่นั่งติดกับโต๊ะริมหน้าต่างกำลังหลับอย่างสบายใจ ในห้องเรียนเสียงดังขนาดนี้เขาก็ยังไม่ตื่น เหล่าซุนเห็นดังนั้นจึงตะโกนขึ้น “จางหัวนหมิง! เมื่อคืนไปก่อเรื่องอะไรมา รีบตื่นเดี๋ยวนี้”

เขาที่กำลังนอนหลับอย่างเพลิดเพลินคล้ายถูกสายฟ้าฟาดอย่างแรง จางหัวนหมิงตกใจตื่นขึ้นด้วยความมึนงง มองโต๊ะเรียนที่ดูๆ ก็มีคนมานั่งด้านข้าง

“เฮ้ย อะไรวะ...”

ทั้งห้องพลันระเบิดเสียงหัวเราะทันใด

โจวฉืออิ่งค่อนข้างโดดเด่น แม้นั่งอยู่ตรงมุมห้องที่ไม่สะดุดตา แต่ยังสามารถดึงดูดความสนใจของคนในห้องได้ ตลอดบ่ายมีนักเรียนหญิงที่เดินไปห้องน้ำและแฉะมองเขาจากประตูหลังห้องเพิ่มขึ้นหลายเท่าตัว

เจียงสุยกำลังกินขนมปังกรอบได้ยืมหลินหลินพูดว่า “ต้องเป็นแบบที่ฉันคิดไว้แน่ๆ จ้าวสวีเออร์คงไม่ยากเหงาอีกแล้วละมั้ง อายุไม่เท่าไร แต่เข้าห้องน้ำถี่เป็นว่าเล่น ดูก็รู้ว่ามิอะไรแอบแฝง! เท่าที่ฉันเห็น นั่นนะสเป็กเธอเลย ผู้ชายที่คบมากก็แบบนี้ทั้งนั้น”

เจียงสุยกอยากถามว่าแบบนี้คือแบบไหน แต่ครึ่งเช้าเรียนดั่งขึ้นเสียดก่อน

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

คาบสุดท้ายของวันนี้ทุกคนพยายามรวบรวมสมาธิจดทบทวนฟังเรื่อง
ไร้สาระของคุณครูประจำวิชาภาษาจีน และในที่สุดก็เลิกเรียน

วันนี้เป็นเวรทำความสะอาดของเจียงสูย

เทอมนี้กลุ่มเวรทำความสะอาดห้องเรียนเป็นผู้หญิงสี่คน เจียงสูย
รับหน้าที่เป็นคนทิ้งขยะ

นักเรียนคนอื่นๆ ที่ไม่ได้เป็นเวรทำความสะอาดกลับไปเกือบหมด
แล้ว นักเรียนที่อยู่หอพักของโรงเรียนสองสามคนที่ยังหลงเหลืออยู่
ค่อยๆ เดินไปโรงอาหาร

เจียงสูยทิ้งขยะกลับมา ก็เห็นใครบางคนยืนอยู่ริมรั้ว เขาสวม
เสื้อสูดกันหนาวสีเทา กางเกงสีดำ รองเท้าผ้าใบพื้นบาง ยืนอยู่ใต้ชายคา
ร่างครึ่งหนึ่งถูกแสงอาทิตย์ยามเย็นบดบัง มือข้างหนึ่งถือโทรศัพท์
ส่วนอีกข้างหนึ่งก็ไม่ว่าง

กำลังคิดบุญหรืออยู่

ไม่รู้ว่าเขากำลังคุยอะไรกับใคร แต่เขาวางโทรศัพท์ลงบนม้านั่ง
ข้างๆ อย่างไม่สปรอกรมณ์และก้มลงสูบบุหรี่

เพราะถึงขยะในมือเจียงสูยยังไม่แห้งดี จึงทำให้น้ำจากถังขยะ
ค่อยๆ หยดลงบนพื้น เธอมองเขาลักพัก จากนั้นหันหลังเดินเข้าประตูข้าง
ของอาคารเรียนไป กว่าเธอจะเก็บกระเป๋านักเรียนเสร็จแล้วลงมาชั้นล่าง
ผู้ชายคนนั้นก็กลับไปแล้ว

โจวอิงจือรอเจียงสูยที่ร้านขายน้ำตรงปากประตูใหญ่ของแผนก
มัธยมปลาย เพราะเมื่อเข้าชุดไปไม่ทันคิด ตอนนี่เลยต้องไปร้านหนังสือ
กับเจียงสูยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาทำเป็นเลือกหนังสือเรียนมาสองเล่ม

เมื่อเห็นว่าท้องฟ้าเริ่มจะมีแดดแล้ว สองพี่น้องจึงพากันกลับบ้าน

“แม่ทำเกินไปแล้ว ยังไม่ทันไรก็เห็นเขาดึกว่าลูกตัวเอง ทั้งที่ห้อง

ใต้หลังคานั้นเป็นพื้นที่ของผมแท้ๆ กลับให้คนอื่นมาอยู่แบบไม่ถามผมสักคำ แม่คิดว่าตัวเองเป็นฉิวสี่ไทเฮา² หรือยังไง” โจวอิงจือบ่นตลอดทางกลับบ้าน

เจียงสูยไม่ค่อยเข้าใจว่าเขาโกรธอะไร “นายเองไม่ได้ไปห้องใต้หลังคานั้นบ่อยๆ แล้วห้องนั้นก็แค่ฝุ่นทั้งนั้นไม่ใช่เธอ”

“นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญ พี่ไม่เข้าใจ น้ำเล้กของผมไม่ใช่คนดีอะไร” โจวอิงจือกระพืดกระพืด “ไม่รู้ว่าจะอยู่บ้านเรานานแค่ไหน น่าหุดหิดจริงๆ”

“อย่าโมโหไปหน่อยเลย ยังไงเรื่องนี้แม่ยากก็ตัดสินใจไปแล้ว”
เจียงสูยพูด

“พี่คิดว่าแม่อยากทำแบบนี้เธอ ถ้าไม่ใช่ตาของผมสั่งเสียไว้ก่อนตาย คนใจแข็งอย่างแม่ไม่มีทางไปยุ่งแน่นอน แม่เดี๋ยวก็ไม่ใช่สักหน่อย แม่เกลียดเด็กจะตาย ดีที่ตั้งแต่เด็กผมเป็นคนกล้าหาญ แข็งแกร่งและยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง ไม่อย่างนั้นก็รู้ว่าจะถูกแม่ทิ้งไว้ในถังขยะที่ไหนแล้ว”

เจียงสูยพูดไม่ออก “...

“น้ำเล้ก” เธอเรียกแบบนี้ไม่ค่อยคุ้นปาก เมื่อคิดขึ้นได้จึงเปลี่ยนคำพูด “เขาไม่ดีเธอ”

“เรียกว่าเลวเลยละ ไม่ทำเรื่องดี ๆ ทำเป็นแต่รังแกคนอื่น”

“ทำไมฟังแล้วเหมือนนายเลย”

โจวอิงจือส่ายหัว น้ำตาลล่อ “นี่พี่ใช่พี่สาวแท้ๆ ของผมไหมเนี่ย”

² หรือ “ฉิวสี่ไทเฮา” ในภาษาจีนสำเนียงฮกเกี้ยน พระชายาของจักรพรรดิเสียนเฟิง ต่อมาเมื่อไฉฉุน โอรสของพระนางได้ขึ้นสืบราชสมบัติเป็นจักรพรรดิถงจื้อ พระนางจึงขึ้นเป็นผู้สำเร็จราชการแทน และครองตำแหน่งนี้แทนจักรพรรดิหลายพระองค์ในช่วงปลายราชวงศ์ซิง ซึ่งโดยพฤตินัยถือว่าพระนางได้ควบคุมปกครองจักรวรรดิจีนนานถึง 47 ปี

เจียงสูยยังไม่หันตอบ เขาก็นึกได้เอง “ช่างเถอะ ก็ไม่ใช่จริงๆนี่นะ”

เจียงสูยไม่ได้พูดอะไรต่อ มองไปทางเขาอย่างขำๆ

โจวอิงจือชินแล้ว เจียงสูยก็เป็นแบบนี้ ดูเหมือนเป็นคนอ่อนโยน แต่บางครั้งก็ตอกกลับเขาอย่างเจ็บแสบจนน่าตกใจ เขาคิดว่าเด็กผู้ชายอย่างเขาไม่ควรคิดเล็กคิดน้อยกับเธอด้วย “เชื่อไม่เชื่อแล้วแต่พี่ละกัน แต่ผมไม่ได้แสบแบบเขาหรอก”

“เขาทำเรื่องไม่ดีอะไรเหรอ” เจียงสูยถาม

“เยอะเยาะไป เขาอยู่เมืองเหมยเฉิงอยู่ดี ๆ พี่ว่าทำไมแม่ผมต้องพาเขามาอยู่ที่นี้แบบกะทันหันด้วยล่ะ”

“แล้วทำไมล่ะ”

“ก็มีเรื่องชกต่อยไป” โจวอิงจือยกคิ้วอย่างมีเลศนัยแล้วบอกว่า “เพราะผู้หญิง”

“อ้อ” เจียงสูยชะงักและเข้าใจในทันที “มีรักในวัยเรียนนะเหรอ”

“ใช่แล้ว” โจวอิงจือพึมพำ

เขาคิดในใจ ประหลาดใจขนาดนั้นเลยเหรอ พี่ไม่เคยมีหรือไง

เขาเคยดูสมุดสเก็ทซ์ภาพของในห้องของเจียงสูยเมื่อนานมาแล้ว ภาพสเก็ทซ์ฝีมือเจียงสูยนั้นสวยมาก เธอวาดแต่ภาพเหมือนของคนเท่านั้น ขอเพียงเป็นผู้ชายที่ติดอันดับเดือนโรงเรียน ไม่มีคนไหนที่รอดพ้นฝีมืออันเก่งกาจของเธอไปได้ สมุดสเก็ทซ์ภาพเล่มนั้นมีชื่อเรียกชวนประหลาดใจว่า ‘หม้อสตูดิโอแห่งโรงเรียนมัธยมลำดับที่สอง’

ในนั้นจะไม่มีคนหล่อ ๆ สักคนที่เธอเคยคบด้วยเลยเหรอ

ถึงแม้โจวอิงจือจะเป็นเพียงเด็กชายอายุสิบสามปี แต่ดูภาพเหล่านั้นแทบตัวก็เข้าใจ เจียงสูยไม่ได้ใส่ชื่อขนาดนั้น เขารู้สึกว่าความคิดของเธอค่อนข้างซับซ้อน เรื่องรักในวัยเรียนไม่ใช่เรื่องที่ทำไม่ได้ พวกผู้หญิงเองก็เก่งเรื่องพวกนี้ เวลาคบกันก็คบๆ เลิกๆ บางทีอาจจะ

เลิกกันไปแล้วก็เป็นได้

“พี่เชื่อผมก็พอ เขาไม่ใช่คนที่น่าคบนักหรอก ได้ยินว่าแม่ผมฝากให้เขาเรียนห้องเดียวกับพี่นี่ แปลกจัง... พี่สาวกับน้ำเล็กกลายเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนนี่นะ”

แปลกจริงๆ...

เจียงสูยก็คิดแบบนั้น แต่ไหนแต่ไรมาเธอไม่เคยมีน้ำชาย ทว่าจู่ๆ ก็มีเพิ่มขึ้นมาหนึ่งคน

“เขาอายุเท่าไร”

“อายุเทรอ” โจวอิงจือเกาศีระ “อายุมากกว่าพี่แน่นอน สิบเจ็ดมั้ง”

เมื่อกลับถึงบ้านโจวอิงจือก็ตะโกนบอกป้าเถ่าว่าเขาหิวแล้ว ช่วงที่ป้าเถ่าจัดจานก์เร่งให้เขาไปล้างมือ ทันใดนั้นก็คิดว่ามีเด็กอีกคนที่เพิ่งมาใหม่อยู่ชั้นบน

“จือจือ ล้างมือเสร็จแล้วไปเรียกน้ำเล็กมากินข้าวด้วยนะ”

โจวอิงจือไม่เต็มใจ “ป้าครับ เขาไม่ใช่พ่อผมสักหน่อย ผมต้องไปเชิญเขาลงมากินข้าวด้วยเทรอ”

“โธ่เอ๋ย ทำไมถึงไร้มารยาทแบบนี้ล่ะ” ป้าเถ่าสอน “ยังไงเขาก็เป็นน้ำชาย อายุมากกว่าเธอนะ” พุดจบก็เดินเข้าไปเก็บกวาดในครัว

ขณะเจียงสูยกำลังตักข้าว โจวอิงจือก็นั่งลงที่โต๊ะอาหาร

“นายไม่ไปเทรอ” เจียงสูยถามเขา

“ไม่ไป” โจวอิงจือหยิบตะเกียบคีบร่องไก่ชิ้นใหญ่ “เขาไม่ใช่เด็กสามขวบ หิวแล้วไม่รู้เทรอว่าต้องลงมากินข้าว”

เจียงสูยขมวดคิ้ว “จือจือ เขาเพิ่งมาวันนี้นี่วันแรก”

“แล้วไง วันนี้ก็เป็นวันแรกที่เขาขโมยห้องใต้หลังคาของผมไป ผมสูญเสียดินแดนของผมไปแล้ว ผมไม่มีสิทธิ์โกรธเทรอ” โจวอิงจือ

กัตน่องไก่ “พี่อยากเรียกก็ไปเรียกเองสิ”

“...”

บ้านหลังนี้มีทั้งหมดสามชั้น ชั้นหนึ่งและชั้นสองความสูงปกติ แต่ชั้นสาม เพดานจะเตี้ยกว่านิดหน่อย ดูคล้ายกับห้องใต้หลังคา มีห้องชุดหนึ่งห้อง กับระเบียงใหญ่ แต่ก่อนไม่ได้ใช้งาน บางครั้งโจวอิงจือมักจะพาเพื่อนๆ มาเที่ยวเล่นที่นี่ แต่ตอนนี้กลายเป็นพื้นที่ส่วนตัวของนายชายคนเล็กเขาไปแล้ว

เจียงสูยเดินขึ้นไปถึงหน้าประตู เคาะอยู่สองสามครั้ง เธอไม่ได้ยินเสียงอะไรในห้อง ทว่าประตูเปิดแง้มไว้และมีแสงไฟลอดออกมา

เธอลังเลนิดหน่อย แต่ก็ตัดสินใจเคาะประตูแรงขึ้น ในที่สุด ก็มีเสียงงัวเงียดังออกมาจากในห้อง “ใคร”

กำลังหลับอยู่เหรอ เจียงสูยคิด

“ฉันน่อง” เจียงสูยตอบ แต่เมื่อคิดได้ว่าเขาอาจจะไม่รู้ว่าเป็นใคร จึงพูดอีกครั้ง “ฉันชื่อเจียงสูย นาย...” ยังไม่ทันพูดจบ ประตูก็เปิดออก เจ้าของร่างผอมสูงยื่นเท้าเปลือยอยู่ตรงประตู ไม่สวมรองเท้าใดๆ

เป็นไปตามที่เจียงสูยคิด เขากำลังนอนอยู่จริงๆ ด้วย ผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อยืดผ้าฝ้ายยับยู่ยี่ ชายเสื้อม้วนถลกขึ้น เผยให้เห็นเอวเพรียวของเขาวับแวม

เจียงสูยยังไม่ทันพูดจบก็หยุดพูด

โจวจือเหมือนยังงัวเงียอยู่ เขายกมือขึ้นลูบหน้าตัวเองแล้วหยีตามองเจียงสูย

“หือ มีอะไร” น้ำเสียงง่วงงุนและแหบพร่า ถ้ามองไปเขาจะคิดว่าตัวเองไปดูเกียจคร้านเหลือเกิน...

เจียงสูยคิดคำพูดอื่นไม่ออก เพียงแต่คิดว่าสภาพของเขาในตอนนี

ไม่เหมือนเมื่อตอนกลางวันที่อยู่สุขุมเย็นชาเลยสักนิด ทำทางเขาในตอนนั้น ดูขี้เกียจไปหมด เหมือนกับองค์ชายจอมเกียจคร้านในละครชุดจินโบราณที่วันๆไม่ทำอะไร ดูเหี่ยวเฉาไร้เรี่ยวแรง ลองให้เตียงเขาก็จะแสดงท่านอนขี้เกียจออกมาให้ดูได้เจ็ดสิบสองท่า ไม่ว่าจะวังหน้าจะแก่งแย่งวังหลังจะวางแผนอะไรก็ไม่เกี่ยวกับเขา และไม่ว่าจะสาวงามคนไหนก็ไม่ข้องเกี่ยวกับเขาแม้แต่น้อย

แต่ไม่ถูกเสียทีเดียว บางทีเขาอาจจะมีความสัมพันธ์กับสาว ๆ อยู่บ้าง โจวอิงจือบอกว่าเขามีเรื่องชกต่อยเพราะเรื่องผู้หญิงนี่

เจียงสุยใจลอย คิดเชื่อมโยงหนังจินโบราณกับชีวิตของอีกฝ่าย

เธอยืนอยู่นอกประตู พื้นด้านนอกเตี้ยกว่าในห้องคิบบ้างหนึ่ง ส่วนสูงหนึ่งร้อยหกสิบสามเซนติเมตรของเธอ พอยืนอยู่หน้าโจวฉือแล้วยิ่งดูตัวเล็กกลงกว่าเดิม โจวฉือมองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า สายตาของเขายังพราวแว่ ได้ยินเธอพูดเบา ๆ ว่า “บ๊ายบ๊ายกับข้าวเสร็จแล้ว นายลงไปกินข้าวเถอะ”

เป็นเสียงเล็กๆ แบบเด็กสาว นุ่มนวลและมีมารยาทที่ไม่คุ้นเคย

เดิมเขาก็วังงอยู่แล้ว ยิ่งได้ยินน้ำเสียงของเธอยิ่งอยากจะหลับ เขาเอนกายพิงกรอบประตูแล้วพูดด้วยเสียงห่มด่า “ไม่มีเรื่องอื่นแล้ว ไซ้ใหม่”

“หา” เจียงสุยมองตาชั้นเดียวของเขาที่ดูเกียจคร้านมาก

“ฉันลืมหอกไป” โจวฉือขมวดคิ้ว จากนั้นค่อย ๆ คลายออกพยายามทำให้ตัวเองตื่น “จากนี้ไปไม่ต้องทำกับข้าวเพื่อฉัน ถ้าหิวเมื่อไหร่จะไปทำกินเอง”

ทำกินเองเหรอ...

เจียงสุยมึนงงไปเล็กน้อย

“ฝากลงไปบอกบ๊ายบ๊ายด้วย” ทันทีที่พูดจบ เขาก็กลับเข้าห้อง

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

วันนั้นตอนเย็นเจียงสวี่ไม่รู้ว่โจวฉือลงมากินข้าวเมื่อไร แต่เช้าวันต่อมาบ่่าเถาบอกเธอว่ ในตู้เย็นไม่มีอาหารที่เหลือจากเมื่อวานแล้ว ไช่ยังหายไปสองฟอง เห็นได้ชัดว่หน้าชายคนเล็กของโจวฉือจื่อที่ดูแล้วเหมือนไม่มีความสามารถอะไรจะทำข้าวผัดไข่ได้ด้วย

บางทีอาจเป็นเพราะโจวม่านฝากให้เธอช่วยดูแลเขา แม้โจวฉือจื่อจะบอกว่าเขาไม่ดี แต่เจียงสวี่คิดว่าเธอควรปฏิบัติต่อเขาดี ๆ ลักหน้อย ยิ่งเง้เขาก็เพิ่งมาอยู่ที่นี่

ทว่าเหมือนกับเขาไม่ต้องการความหวังดีของเธอ

เขาเหมือนมีแรงดึงดูดบางอย่างโดยกำเนิด เห็นอยู่ว่เป็นคนเย็นชา แต่ไม่ถึงหนึ่งสัปดาห์ก็กลายเป็นศูนย์กลางของนักเรียนหลังห้อง ชีวิตของเขาผ่านไปอย่างสุขสบาย มีคนคอยจองสนามบาสเกตบอลให้ มีนักเรียนหญิงบางคนได้ยื่นข้อเสนอเสียงของเขาก็มารอ

“แปลกจริง ช่วงนี้ไม่เห็นจ้าวสวีเอ๋อร์ไปเข้าห้องน้ำเลย” หลินหลินพูดพลางกั้ดหลอดนมเบรี่ว่ “ครั้งนี้อยู่เห็นอาการควบคุมของยายนั้นหรือ” “ไม่รู้สิ” เจียงสวี่ทำคางมองไปทางประตู สายตาเกือบจะหลุดไปกั้สเมื่อเห็นเงาของกลุ่มคนที่เดินเข้าประตูมา

โจวฉือเดินนำเข้ามา วันนี้เขาสวมเสื้อสู้ดกันหนาวสีดำ มีด้ายขาดตรงไหล่ด้านหลัง ตอนออกกำลังกายช่วงเช้าเขาเดินเฉียดผ่านเธอไป ตอนนั้นเธอเตือนเขาแล้ว เขาเพียงพยักหน้าไม่พูดอะไร

เขามาอยู่ที่นี่ได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว ทว่าเจียงสวี่กับเขาคุยกันไม่เกินห้าประโยค อยู่บ้านก็เจอกันน้อยมากเพราะโจวฉือตื่นสาย ทุกวันเขาจะมาถึงห้องเรียนพร้อมกับเสียงกริ่งเข้าเรียน พอกลับถึงบ้านก็ขึ้นไปห้องใต้หลังคาทันที อาหารเย็นก็ทำเอง แต่ส่วนใหญ่จะกินมาจากข้างนอก มีบางครั้งที่ลงมาทำอาหารตอนดึก บ่่าเถาได้แต่เดวว่าแต่ละวันเขาทำอาหารอะไรจากวัตตุุ้ดิบที่หายไปจากตู้เย็น

ห้องใต้หลังคามีห้องน้ำในตัว เขาอาบน้ำล้างหน้าเบ็ดเสร็จในห้องนั้น แม้แต่ซักผ้าเขาก็ซักและตากเอง เห็นได้ชัดว่าแม่อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน แต่เขาทำตัวราวกับเป็นแขกมาขอเช่าอาศัย

เจียงสูยไต่ยีนป่าเถาปนหลายครั้งว่า “ทำไมเด็กคนนี้เป็นแบบนี้ละ” เธอจึงแอบไปถามโจวอิงจือ แต่ฝ่ายนั้นบอกอย่างไม่แยแสว่า “ไม่ได้พบกันหลายปี

เด็กนั้นไม่สนใจว่าน้ำชายคนเล็กของตัวเองจะมีพฤติกรรมอย่างไร ทั้งยังตบเข่าฉาดบอกว่า “เพิ่งมาถึงใหม่ ๆ แอปดิลิเบออร์เซ็นต์เขาต้องเสแสร้งแน่ ๆ เขาจะนิสัยคุณชายยิ่งกว่าผมซะอีก”

แม้เจียงสูยจะไม่เข้าใจโจวฉือแม่แต่น้อย แต่คิดว่าที่โจวอิงจือพูดนั้นไร้สาระ คนอย่างโจวฉือไม่น่าชอบเสแสร้ง ทุกวันเธอเห็นแต่ใบหน้าที่ไร้อารมณ์ความรู้สึก ยังไม่เคยเห็นสีหน้ากระตือรือร้นของเขาเลย

ขณะเจียงสูยคิด ก็เห็นโจวฉือถือโคล่าขวดหนึ่งกลับมาที่ที่นั่งของตัวเอง จางหัวนหมิงและเพื่อนนักเรียนชายสองสามคนที่นั่งอยู่ข้างเขาต่างคุยเล่นหัวเราะกันสนุกสนาน โจวฉือบิดฝาเปิดขวดแล้วยกขึ้นดื่ม ขณะเขาเงยหน้าก็เผยให้เห็นแนวสันกรามที่แข็งแรงชัดเจน

“ไต่ยีนว่าวันนั้นพวกผู้ชายไปร้องคาราโอเกะกัน มีผู้หญิงไปด้วยสองสามคน จ้าวสวีเออร์ก็ไป เธอว่าโจวฉือจะชอบผู้หญิงแบบนั้นหรือเปล่า” หลินหลินเอนกายมากระซิบถาม

“ก็อาจจะ”

สวีเสี่ยวอินที่นั่งอยู่ด้านหน้าเพิ่งซึ้อน้ำเต้าหู้ร้อนกลับมา เมื่อหย่อนก้นบนเก้าอี้ก็หันมาคุยทันที “ทำอะไรงันนะ จะเมาท์กันแล้วไม่ชวนฉันเหรอ”

“เธอก็มาแล้วไม่ใช่หรือไง” หลินหลินลดเสียงลง “กำลังพูดถึงคนที่เธอก็รู้ว่าใคร”

สวัสดีเช้าวันพุธด้วยความตื่นเต้นเล็กน้อย “ฉันมีข่าวใหม่ อาทิตย์หน้ายายจ้าวจะฉลองวันเกิด ได้ยินว่าจะชวนเพื่อนทั้งห้องไปที่ร้านคาราโอเกะด้วย”

“ทั้งห้องเลยเหรอ ยายนั่นคิดจะทำอะไรนะ”

“ยายนั่นเป็นแบบนี้อยู่แล้วไม่ใช่เหรอ ทำเหมือนทุกคนชอบตัวเองอย่างนั่นแหละ แต่อย่างว่าคนมีเงินนี่นา ถึงกับจองห้องใหญ่ให้พวกเรา ตั้งสามห้องเลยนะ แล้วตอนนั้นถ้ายายนั่นมาถามพวกเราว่าจะไปไหม พวกเราจะเอายังไง”

“ก็ต้องไปอยู่แล้วสิ ไปดูละครกันดีกว่า อยากเห็นจ้าวคนสวย ออกล่านักเรียนใหม่จะแย่”

“...” เจียงสุ่ยพูดไม่ออก

เดิมทีสัปดาห์นี้เกือบจะผ่านไปอย่างสงบราบรื่นแท้ ๆ แต่กลางวันของวันศุกร์กลับเกิดเรื่องขึ้นเสียได้

เจียงสุ่ยเพิ่งกลับมาจากกินมื้อกลางวัน เห็นในห้องเรียนเลดูวุ่นวาย เพื่อนนักเรียนกลุ่มหนึ่งกำลังจับกลุ่มนินทา บอกว่านักเรียนชายห้องเราไปมีเรื่องกับนักเรียนชายห้องหก

“ได้ยินว่ามีเรื่องกันใต้ตึกละ เด็กอ้วนห้องหกคนนั้นโหดมาก ถึงกับปาขวดน้ำอัดลมใส่ แต่ผู้ชายห้องเราก็ไม่หนีหน้า หลีเซิงจื้อจัดการพวกนั้นล้มไปเลย”

“...เธออะพลาดแล้วที่ไม่ได้เห็น แบบโจวฉือถึงจะเรียกว่ากล้าหาญ! ถ้าเขาไม่ได้ไปด้วย จางหัวนหมิงนั่นคงจุมูกหักไปแล้ว”

“ตอนนี้เลยอยู่ห้องพักครูกันหมด...”

พวกเขาพูดกันไปต่าง ๆ นานา

แท้จริงแล้วเกิดเรื่องอะไรขึ้นไม่มีใครรู้ชัดเจน รู้แค่ว่าย่างสนาม

บาสเกตบอลกัน

คาบเรียนที่สองของช่วงบ่าย นักเรียนชายทยอยกลับไปที่ห้องเรียน แต่แต่ละคนต่างมีร่องรอยได้รับบาดเจ็บ ส่วนจางหัวนหมิงกลับมาที่ห้องเป็นคนสุดท้าย ใบหน้าซีดซีจางของเขา มีรอยช้ำเป็นปื้นใหญ่

ขณะที่คุณครูคณิตศาสตร์กำลังอธิบายข้อสอบ หลินหลินเหลือบมอง เจียงสูยและรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง “อาสูย เธอมองไปข้างหลัง อยู่เรื่อยเลย มีอะไรเหรอ”

เจียงสูยส่ายหน้าแล้วก้มลงเขียนต่อ

หลังเลิกเรียน นักเรียนที่เป็นเวรประจำวันเริ่มช่วยกันกวาดพื้น จางหัวนหมิงช่วยเก็บกระเป๋ามาให้โจวฉือแล้วเดินลงจากอาคารเรียนไป พร้อมหิ้วถังซัก กระทั่งเดินไปถึงห้องโถงใหญ่ พลันมีเสียงฝีเท้าเร่งรีบ ดังมาจากด้านหลัง

“จางหัวนหมิง” เจียงสูยวิ่งเข้าไปหาเขา ใบหน้าเธอต้องลมหนาว จนแดงระเรื่อ

จางหัวนหมิงมองเธออย่างประหลาดใจ ในใจรู้สึกพลุ่งพล่าน แต่ครูเตียวก็ได้ยินเธอถาม “ทำไมโจวฉือไม่กลับมาด้วย”

ตอนเย็น เวลาห้าโมงครึ่ง

ร้านอาหารบรรยากาศสบาย ๆ อย่างร้านเสี่ยวเหมิงซานที่ถนนคนเดิน ชายติ่มาก ที่นี่บรรยากาศดี ราคาไม่แพง เป็นสถานที่พบปะตัวเล็กแรก ของบรรดานักเรียน เวลานี้โถงอาหารด้านนอกเกือบเต็มแล้ว

ห้องเบอร์สามชั้นบน เหล่านักเรียนชายที่นั่งอยู่ข้างโต๊ะกำลังเล่นไพ่ บนโต๊ะมีขนมและอาหารกินเล่น เมื่อเห็นคนที่มาใหม่เดินถือเครื่องดื่มเข้ามา คนที่อยู่มุมห้องก็ตะโกนเรียกเขา “โจวฉือ!”

โจวฉือที่ฟูฟ่องบนโซฟาเงยขึ้น ยื่นมือไปด้านหลัง รับกระป๋อง

เบียร์ที่โยนมา

เขาถอดหูฟังออก นั่งตัวตรง แล้วดิงฝาเปิดกระป๋อง

ไม่รู้ว่เกมไปบนโต๊ะใครเป็นฝ่ายชนะ พวกเขาส่งเสียงเอะอะ

โวยวาย

ตอนที่เจียงสวี่เข้ามา โจวฉือตี้มเบียร์กระป๋องนั้นเกือบหมดแล้ว เขาโยนกระป๋องลงในถังขยะข้างโต๊ะตามความเคยชิน แต่วันนี้อาการไม่ค่อยดี กระป๋องสีเขียวยุ่มนั้นจึงกลิ้งหลุนๆ ไปหยุดที่เท้าของเจียงสวี่

“นี่อะไรกัน...”

พวกผู้ชายที่กำลังเล่นไพ่มองตามกระป๋องนั้นไป นัยน์ตาเป็นประกาย เจ้าลิงจางหัวหนิงพาผู้หญิงมาด้วย!

เมื่อเพิ่งดูชัดๆ อีกที พวกเขาที่ยังตกใจกันมากขึ้น ใ้อ้า...นั่นเจียงสวี่นี่นา

ในช่วงมัธยม ดูเหมือนว่าไม่ว่จะอยู่ระดับชั้นไหน สาวสวยจะถูกแบ่งออกเป็นสองประเภท ประเภทหนึ่งคือ ผู้หญิงที่กระตือรือร้น มีชื่อเสียง และมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นสูง เช่น จ้าวสวีเออร์ เธอคลุกคลีกับพวกผู้ชายได้ สามารถเรียกเธอออกมากินข้าวหรือร้องคาราโอเกะได้ ล้อเล่นแกล้งกันได้โดยไม่เคอะเขิน มักเป็นจุดสนใจและหัวข้อสนทนาของทุกคนเสมอ อีกประเภทหนึ่งก็คือ สงบเสงี่ยมเรียบร้อย ในสายตาของผู้ชายห้องสามนั้น เจียงสวี่จัดอยู่ในประเภทหลัง เธอพูดน้อย ไม่ใช่คนร่าเริง แต่ดีต่อเพื่อนผู้หญิงด้วยกัน บางครั้งเวลาพวกผู้ชายพูดคุยกันในหอพัก ตอนกลางคืนก็เคยพูดถึงเธอ ทุกคนพูดแทบจะเป็นเสียงเดียวกันว่า แม้แต่โอกาสจะคุยกับเธอก็แทบจะไม่มี

ในกลุ่มผู้ชาย ทุกคนต่างรู้ความลับที่ว่านี้ ช่งชวีเฟยสมาชิกคณะกรรมการฝ่ายกีฬาในชั้นเรียนเดียวกันแอบชอบเจียงสวี่

ว่ากันว่าความรู้สึกของช่งชวีเพี้ยนนั้นเกิดขึ้นกะทันหันมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เขาควงปากกาเล่นเพราะกำลังเบื่อบ้างสักหน่อย ไม่ทันระวัง ปากกาเลยกระเด็นหลุดมือ เจียงสวี่ที่บังเอิญผ่านมาหยิบปากกาส่งคืนให้เขา เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตา

พอเรื่องนี้แพร่สะพัดในกลุ่มเด็กผู้ชายที่ฮอริโมนกำลังพลุ่งพล่าน ไม่ทันไรก็กลายเป็นเรื่องมีนัยแอบแฝงไป ทุกคนพากันล้อกรรมการฝ่ายกีฬาคนนั้น “ช่งชวีเพี้ยนผู้ยิ่งใหญ่ กลับพ่ายแพ้ปากกาดำมเดียว”

เมื่อเห็นเจียงสวี่ปรากฏตัวขึ้นที่นั่นตอนนั้น ทุกคนต่างประหลาดใจ ผู้ชายคนหนึ่งยิ้มๆ แล้วหันมาถามจางหัวนหมิง “เจ้าลิง อะไรวังไป” “ไปๆ ไม่เกี่ยวกับพวกนายเลย” จางหัวนหมิงปลักเขา

เจียงสวี่ไม่คิดว่าในห้องจะมีคนอยู่เยอะขนาดนี้ ไม่ได้มีแค่เด็กผู้ชายห้องสาม แต่ยังมีนักเรียนห้องอื่นด้วย ภายในห้องมีกลิ่นบุหรี่ปริ้วไปหมด

“โจวฉือ เจียงสวี่มาหานาย!” จางหัวนหมิงตะโกน

เจียงสวี่เห็นเขานั่งอยู่บนโซฟาตัวเล็กนั้นแล้ว

โจวฉือเลิกคิ้วคล้ายกับเขาเองก็ประหลาดใจไม่น้อย ผ่านไปชั่วครู่ก็ลุกขึ้นไปหาเธอ

“มาหาฉันหรือ” เขาก้มหน้า หน้าผากด้านขวามีแผลและรอยแดงเด่นชัด น่าจะเป็นรอยที่เกิดจากการชกต่อยเมื่อตอนเที่ยง

“อือ” เจียงสวี่มองด้านข้าง นักเรียนชายทั้งโต๊ะมองเธออย่างตื่นเต็นราวกับว่าตุลละครอยอยู่ เธอถามเขาเบาๆ “...ออกไปคุยข้างนอกไหม”

โจวฉือพยักหน้า เดินผ่านเธอออกไปที่ประตู

มีพื้นที่พักผ่อนที่ปลายสุดของทางเดินข้างหน้าต่าง ที่นั่นไม่มีใครอยู่

โจวฉือยืนเอามือซุกไว้ในกระเป๋ากางเกง ด้านนอกหน้าต่างลมพัดแรงมาก ทำให้หมวกฮู้ตเสือกันหนาวของเขาพัดไปตามแรงลม

ฉากก่อนความโศก แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

แสงไฟส่องเข้ามา ทำให้แผลบนหน้าผากของเขาตะตะตามากกว่าเดิม สีแดงกำและเห็นชัดว่ามีเลือดซึมออกมาเล็กน้อย

“นาย ตรงนี้...” เธอชี้ไปที่หน้าผากของเขาแล้วพูด “เลือดออก”

โจวจื่อยกมือขึ้นแตะ ปลายนิ้วของเขาเป็นสีแดงจากรอยเลือด

“ไม่เป็นไร” เขาเอ่ยอย่างเฉยเมย “ไม่ถึงตาย”

“...” เจียงสูยไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร จึงหยิบกระดาษเช็ดหน้า ออกมาจากช่องด้านข้างของกระเป๋านักเรียนยื่นให้ “นายเช็ดหน้าเถอะ แผลนั่นดูน่ากลัวนะ”

โจวจื่อเหลือบมองเธอสองครั้ง หยิบกระดาษเช็ดหน้าแล้วกดซับ ไปที่หน้าผากตัวเอง

“โทรศัพท์นายเป็นอะไรหรือ แบตหมดหรือเปล่า เหมือนโทร.

ไม่ติด น้ำโจวเลยโทร.มาหาฉัน” เจียงสูยพูด

“แล้วพี่พูดว่าอะไร” โจวจื่อตอบอย่างไม่ใส่ใจ

“เรื่องที่นายไปทะเลาะกับคนอื่น ครูซุนน่าจะบอกน้ำโจวไปแล้ว”

“ไวขนาดนั้นเลย” สายตาของเขาไม่มีกระแสอารมณ์แม้แต่เล็กน้อย และดูไม่สนใจด้วย

“อาจเป็นเพราะพวกนายไม่ยอมรับโทษแล้วหนีไปกลางคันละมัง ครูซุนเลยโทร.ไปบอกผู้ปกครอง” เจียงสูยพูดตามคำพูดของโจวมาน ที่เพิ่งคุยโทรศัพท์กับเธอเมื่อครู่นี้ จากนั้นหยุดครู่หนึ่งแล้วอธิบายว่า “ฉันเดาเอานะ”

“เก่งนะ” โจวจื่อหัวเราะเบาๆ “เธอเดาได้ถูกเฟง”

ยังมีหน้าภูมิใจอีกเธอ

เจียงสูยไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงหัวเราะ เหมือนกับคนที่ไปหาเรื่อง ชกต่อยแล้วถูกลงโทษไม่ใช่เขา

เธอคิดไปคิดมาแล้วพูดว่า “ไม่อย่างนั้นนายโทร.กลับไปหาน้ำโจว

หน่อยเถอะ” เจียงสูยหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋ายื่นให้เขา

เขาปฏิเสธทันที “ไม่ละ”

เจียงสูยไม่รู้ว่าจะพูดอะไรอีก รู้สึกว่าตัวเองมาถึงที่นี่ แต่
ไร้ประโยชน์เหลือเกิน เธอเก็บโทรศัพท์ที่ใส่กระเป๋า มองไปนอกหน้าต่าง
เห็นว่าฟ้าใกล้จะมีดแล้ว

“ฉันกลับก่อนแล้วกัน...”

ยังพูดไม่ทันจบ จางหัวนหมิงก็ชะโงกออกมานอกห้องแล้วตะโกนมา
ทางเขา “โจวฉือ คุณเสร็จหรือยัง เรียกเจียงสูยเข้ามากินข้าวกับพวกเราสิ”

“โอเค” โจวฉือมองใบหน้าเจียงสูย เอ่ยเสียงหนึ่ง “กินข้าว”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงแล้วเดินไปทางประตูห้องนั้น
เมื่อเห็นเธอไม่ขยับ อีกทั้งยังแบกกระเป๋าเป้อยู่ มองแล้วคล้ายเด็กโง่
เขาก็ตะโกนถาม “นี่! จะมาไหม”

“มาๆๆ เจียงสูยลองกินนี้ กระจุกหมูนี่อร่อยมาก!” นักเรียนชาย
คนหนึ่งตักกระจุกหมูใส่ชามของเธอ

“ชิมปลาอันนี้หน่อยนะ!” นักเรียนชายอีกคนตักปลาใส่ชามของเธอ

“ขอบคุณนะ” ในชามของเจียงสูยตอนนี้เต็มไปด้วยอาหาร

ไม่ทันไรนักเรียนชายอีกคนก็เทน้ำมะพร้าวใส่แก้วยื่นให้เธอ
“ดื่มเหล้าไม่ได้ เธอดื่มนี้แล้วกันนะ”

เจียงสูยขอบคุณอีกครั้ง

จางหัวนหมิงเคาะโต๊ะ “พอแล้วๆ แต่ละคนอย่างกับหมาป่า
ทำเธอกลัวหมดแล้ว ปกติไม่เคยเห็นพวกนายกระตือรือร้นต้อนรับแขก
ขนาดนี้เลยนะ!”

“นายพูดมากน่า!”

“นายยุ่งอะไรด้วย!”

เด็กหนุ่มกลุ่มนี้ก็นินไปคุยไป บรรยากาศครึกครื้นราวกับงานฉลอง

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

ปีใหม่ เจียงสูยไม่เคยกินข้าวกับคนเยอะขนาดนี้มาก่อน ปกติบนโต๊ะอาหารจะมีแค่เธอกับโจวอิงจือสองคนนั่งกินข้าวกันเงียบๆ

จางหัวนหมิงตี๋มเบียร์ไปหลายกระป๋อง เขาเริ่มเมานิดหน่อย จึงกล่าถาม “นี่! พวกเธอสองคนเป็นญาติกันจริงหรือ ทำไมก่อนหน้านี้ไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย เป็นญาติแบบไหนกันนะ”

เจียงสูยชะงัก มือที่จับตะเกียบหยุดนิ่ง ไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร จึงหันไปมองโจวอิงจืออย่างลังเล

โจวอิงจือถือกระป๋องเบียร์ สายตาไม่ได้มองเธอ แต่ถามเขากลับ “ทายสิ”

“เป็นลูกพี่ลูกน้อง” จางหัวนหมิงทาย แล้วมองไปทางเจียงสูย “ใช่ไหม”

เจียงสูยส่ายหน้าแล้วกินข้าวต่อ
มืออาหารจบแล้ว จางหัวนหมิงยังทายอย่างต่อเนื่อง แต่ไม่ถูกสักคำตอบเดียว จนแยกย้ายกันก็ยังไม่ได้คำตอบที่ถูกต้อง

ห้องฟ้าด้านนอกมีตสนิท ไฟนีออนส่องถนนจนสว่างไสว

เจียงสูยมองไปทางร่างผอมสูงด้านหน้าแล้วเดินเข้าไปหา “นั่งรถบัสหรือ”

“อือ” เขาตอบรับ

“แล้วจักรยานล่ะ นายทิ้งไว้ที่โรงเรียนหรือ”

“อือ” เขาตอบอีกครั้ง

ดูเหมือนเขาเป็นคนไม่ชอบพูดจริงๆ เจียงสูยจึงไม่ได้ถามอะไรอีก รออยู่สักพักหนึ่งในที่สุตรถประจำทางก็มา เพียงแต่ตอนนี้ เป็นช่วงเวลาเลิกงานพอดี บนรถประจำทางจึงมีคนเยอะมาก ไม่เหลือที่นั่งใดๆ เจียงสูยยืนพิงหน้าต่าง เธอมองวิวด้านนอกที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ

อยู่พักหนึ่ง หันไปเห็นโจวฉือใส่หูฟัง ไม่รู้ว่ากำลังฟังอะไรอยู่

เธอก็มองหยิบโทรศัพท์ออกมา มีข้อความสองข้อความที่ยังไม่ได้
อ่าน

ข้อความแรกมาจากโจวม่าน [โอเค ตอนค่ำจะโทร.หา]

อีกข้อความมาจากโจวอิงจื่อ ป้าเถาบอกว่าให้ระวังด้วย แต่ผม
บอกพี่เลยนะ ผมไม่โอเคเลยที่ต้องนั่งกินข้าวเหงาๆ คนเดียว พรุ่งนี้
จะปล่อยให้พี่กินคนเดียวบ้าง หี!]

เจียงสูยอ่านแล้วยิ้ม

กว่าจะลงจากรถก็เป็นเวลาหนึ่งทุ่มครึ่งแล้ว ไฟถนนช่วยให้ซอยนี้
สว่างขึ้น

เจียงสูยเดินอยู่ข้างๆ โจวฉือ หลังเดินไปได้ไม่กี่ก้าว โจวม่าน
ก็โทร.หาเธอ เจียงสูยมองการแจ้งเตือนของโทรศัพท์แล้วหยุดฝีเท้า
“น้ำโจวโทร.มา”

โจวฉือไม่ตอบ เขาหยุดเดินแล้วยืนฟังเสาไฟของเธอ

ไม่ว่าโจวม่านที่อยู่ปลายสายจะพูดอะไร เจียงสูยได้แต่ตอบ “ค่ะ”
ผ่านไปสักพักเธอก็มองเงาที่อยู่ใต้แสงไฟแล้วบอกว่า “เขาก็กลับมาด้วยค่ะ
ใช้ค่ะ กลับมากับหนู”

โจวฉือยังยืนอยู่ที่เดิม เขาไม่มีท่าทีอยากจะคุยกับโจวม่านสักนิด

เจียงสูยยืนคุยอีกเล็กน้อยก็วางสาย ทั้งสองคนเดินต่อจนถึงบ้าน
เจียงสูยหยุดกะทันหัน “โจวฉือ”

โจวฉือหันกลับมามองเธอ สายตาเรียบเฉย “หือ...มีอะไร”

“พรุ่งนี้นายต้องเขียนหนังสือสำนึกตนหรือเปล่า” เจียงสูยถาม

“ไม่อยากเขียน”

“แต่นายมีเรื่องมา”

“ก็ใช่”

ลาก่อนความโสด แผนเก่าคนโปรดกลับมาแล้ว 1

“...ก็เขียนสักหน่อยเถอะ”

“ฉันเขียนอะไรแบบนั้นไม่เป็นหรอก” โจวฉือพูดเสียงเบา

จะเขียนไม่เป็นได้ยังไง คนแบบเขาต้องเคยเขียนมาก่อนแน่ๆ และอาจไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย เจียงสฺยคิดว่าเขาโกหก “แค่หนึ่งพันตัว เขียนแป็บเดียวก็เสร็จ”

เขาหันกลับมาจะกวาดตามองเธอตั้งแต่หัวจรดเท้า “ทำไมพี่สาวฉันให้เธอมาช่วยดูแลฉันนี่”

“...ไม่ใช่”

“ฉันเธอทำแบบนี้ทำไม” เขาเลิกคิ้ว แสงตกกระทบใบหน้าทำให้เขาดูอ่อนโยนขึ้น “นี่เธอจะทำตัวเป็นหลานสาวฉันจริงๆ หรือไง”

“...”

เจียงสฺยหมดคำจะพูดจึงหันหลังจะเดินไป แต่แล้วก็มีเสียงลอยมาจากด้านหลังของเธอ...

“เธอช่วยฉันเขียนก็แล้วกัน”

เจียงสฺยตีหัวตึกตาคบตัวเล็ก ๆ บนหัวเตียงเบา ๆ

“นายเป็นคนก่อเรื่องเองก็ต้องแก้เองไม่ใช่เหรอ ไม่อยากเขียนหนังสือสำนักตนแล้วจะไปมีเรื่องทำไม ตอนมีเรื่องไม่คิดก่อนหรือไง”

เมื่อคิดถึงสีหน้าของโจวฉือเมื่อครู้ เจียงสฺยก็ตีหัวตึกตาคบตัวน้อยจนโง่งนไปมา

ขณะนั้นเอง ประตูห้องถูกกระแทกเสียงดังปัง ๆ พร้อมกับน้ำเสียงตัดจรีตของเด็กผู้ชายที่อยู่ด้านนอก “พี่สาวคนสวย Please open door!”

เจียงสฺยเปิดประตูออกพร้อมแก้ประโยคให้เขา “Open the door.”

โจวฉือจิกลอกตา “ไว้หน้าผมหน่อยจะทำให้พี่อ้วนขึ้นหรือไง ทำเหมือนครุฑภาษาอังกฤษของผมไปได้ ชอบทำลายความกระตือรือร้น

ในการเรียนภาษาอังกฤษของผม!”

“ทำไม” เจียงสุยถาม

โจวอิงจือยิ้มแบบมีชั้นเชิง “คุณชายมาลาดตระเวนประจำวัน”

ก็ได้ ส่งไม้ต่อก็ขอรับโอกาสไว้ เปิดฉากให้เล่นก็เต้นระบำเพลง
ดำน³ “เข้ามาสิ”

โจวอิงจือเดินผ่านเธอเข้ามาในห้อง เกาศีระพลางพูดว่า “พี่
พรุ่งนี้วันเกิดเพื่อนผม ถ้าผมไม่ควักเงินเลยสักแดงจะโดนสวรรค์ลงโทษ
ใหม่ นี่เป็นเพื่อนซี้ที่สุดของผมเลยนะ”

เจียงสุยตัดบทเขา “เดือนที่แล้วก็เหมือนจะเป็นวันเกิดเพื่อนซี้ที่สุด
ของนายนะ”

“ช่วยไม่ได้นี่นา ผมเป็นคนมนุษยสัมพันธ์ดี”

“จะเอาเท่าไร” เจียงสุยไม่ยอมต่อบากต่อคำ

“สองร้อยละกัน ผมจะเอาไปซื้อเค้กเป็นของขวัญให้เขาสักก้อน”

เจียงสุยหยิบเงินให้เขา โจวอิงจือซาบซึ้งมาก “พี่เข้าใจผมจริง ๆ
พรุ่งนี้ผมจะเอาเค้กมาให้พี่ชิ้นหนึ่งแล้วกัน เอาเป็นชีสเค้กเลย!”

เมื่อเขาพูดจบก็ตั้งท่าจะเดินออกไป แต่ถูกเจียงสุยเรียกไว้ก่อน
“จื่อจื่อ น้ำเล็กของนายนี่...”

“ทำไม เขารังแกพี่เธอ” โจวอิงจือขมวดคิ้วพลางถลกแขนเสื้อขึ้น
“ให้ผมไปจัดการเขาไหม”

“...”

สมแล้วที่เป็นน้ำหลานกัน

เจียงสุยหมดคำพูด ได้แต่ให้เขากลับไป

³อุปมาถึง ไหลตามน้ำ

เช้าวันเสาร์เจียงสูยตื่นนอนแปดโมงครึ่ง ตอนที่เธอลงมาชั้นล่างก็ไม่เห็น
แม่แต่เงาของใครสักคนเดียว อาหารเช้ายังอยู่ในหม้อ ป้าเถาน่าจะออกไป
ซื้อของ ส่วนโจวอิงจือก็ไม่อยู่บ้าน

ขณะเจียงสูยกินมื้อเช้าอยู่คนเดียวก็มีคนเดินลงมาจากชั้นบนท่าทาง
เกียจคร้าน ในที่สุดเหมือนเขาจะรู้สึกถึงสภาพอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปได้เสียที
เขาสวมเสื้อแขนยาว และคล้ายกับว่านอนเต็มอ้อม หน้าตาเขาจึงดูสดชื่น
กว่าเมื่อวาน มีแค่แผลตรงหน้าผากที่เห็นแล้วชวนสะพรึง

เจียงสูยก้มหน้ากินโจ๊กเจียบๆ ได้ยินเสียงฝีเท้าค่อยๆ ใกล้เข้ามา...

โจวฉือเดินมาถึงโต๊ะอาหาร ร่างของเขาคล้ายกับต้นไม้ใหญ่ที่บดบัง
แสงอาทิตย์ไม่ให้ส่องเข้ามา รอยเงาเขาเดินผ่านไป แสงจึงค่อยๆ ส่องสว่าง
เขาเดินไปที่ห้องครัว

ในตู้เย็นมีเบะหมี่ ผักกวางตุ้ง และไข่ไก่ก็ยังเหลืออยู่ เขาจึง
ต้มเบะหมี่อย่างคล่องแคล่ว

เจียงสูยหันไปดูผู้ชายคนนั้นถือตะหลิวทอดไข่ ในครัวเต็มไปด้วย
ไอร้อนตลบอบอวล เธอได้กลิ่นหอมของไข่ดาวโชนมา

โจวฉือล้างผักกวางตุ้งสองสามกำแล้วโยนลงในหม้อ ต้มเบะหมี่
ให้เดือดสักพัก เมื่อเสร็จแล้วก็เทเบะหมี่ลงในชามใบใหญ่แล้วถือออกไป
ก่อนนั่งลงที่โต๊ะอาหาร

ต่างคนต่างกินมื้อเช้าของตัวเอง

แต่กลิ่นไข่ดาวทำให้เจียงสูยรู้สึกว่ามีโจ๊กผักของเธอจืดชืดมาก
แม้ป้าเถาน่าจะทำอาหารเข้าตามความชอบของเธอแล้วก็ตาม

โจวฉือกินเบะหมี่ไปหนึ่งคำและดูเหมือนจะรู้สึกอะไรบางอย่าง
เขาเงยหน้ามองเจียงสูย เห็นสายตาที่เธอมองไข่ดาวในชามของเขา
เขาจึงใช้ตะเกียบแบ่งไข่ดาวครึ่งหนึ่งแล้วคีบไปวางไว้ในชามของเธอ
“กินสิ” เสียงเขางัวเงีย ทว่านุ่มนวล คล้ายมีพลังดึงดูดอันน่าประหลาด

เจียงสูยมองไช่ดาวในซามลักพักก็ทนไม่ไหว

กลิ่นหอมมาก

หลังเธอกินโจ๊กและไช่ดาวจนหมดก็ไปล้างจานที่ห้องครัว จังหวะ
ที่เพิ่งล้างเสร็จ ก็มีซามไปใหญ่วางลงมา

“ช่วยล้างหน่อย”

น้ำเสียงเหมือนเมื่อวานตอนให้เธอช่วยเขียนหนังสือสำนึกตน
ไม่มีผิดเพี้ยน เขาพูดง่าย ๆ ทำเหมือนเป็นเรื่องที่สมควรอยู่แล้ว
ก่อนเดินจากไปโดยไม่รอให้เธอเอ่ยอะไรสักคำ

เจียงสูยล้างจานเสร็จ เพิ่งออกมาจากห้องครัว โจวฉือก็เดินลงมา
จากชั้นบน เขาสวมเสื้อคลุมตัวยาวเพิ่มมาอีกตัว เปลี่ยนรองเท้า
ตรงทางเข้า หันมาพูดกับเธอก่อนที่จะออกจากบ้าน “ฝากบอกป้าเถาด้วย
ว่าคืนนี้ฉันไม่กลับ”

เขาบอกว่าจะไม่กลับได้อย่างหน้าตาเฉย เจียงสูยไม่รู้จะพูดอะไร
เธอคิดเล็กน้อยก่อนเอ่ย “ระวังตัวด้วยนะ”

เมื่อรถแท็กซี่จอดสนิทแล้ว โจวฉือก็ลงจากรถ เขาเดินเข้าไปในย่าน
สถานบันเทิงที่อยู่ละแวกนั้น เมื่อเดินเข้าไปถึงห้องโถงแผนกต้อนรับ
ก็ได้ยินเสียงคนตะโกนเรียกอย่างตื่นเต้น “พี่ฉือ!”

โจวฉือหันกลับไป ผู้ชายสามคนวิ่งเข้ามาหา พังจื่อที่อยู่หน้าสุดวิ่ง
ตรงเข้ามากอดโจวฉือพร้อมตบหลังอย่างแรง “พวกผมคิดถึงพี่ซะมัดตาย!”

“พอแล้ว ๆ พังจื่อ มีนายหนังกจะแย่ ระวังหน่อย เดี่ยวโจวฉือ
ก็ตายพอดี” จางเลี้ยวและเดินหึ่งที่เดินตามมาดิ่งพังจื่อออก

“มานานหรือยัง” โจวฉือถามพวกเขา

“เพิ่งกินข้าวเช้าเสร็จก็ออกมาจากโรงแรมเลย” พังจื่อพูดด้วยความ
ตื่นเต้น “พวกเรามาถึงเมื่อคืนตอนตีสอง เงินหึ่งขับรถบุโรทั่ง